

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **R. K.**, zastoupený JUDr. Jiřím Svozilem, advokátem se sídlem Zlín, třída Tomáše Bati 180, proti žalovanému: **Policie ČR, Krajské ředitelství Zlínského kraje** (dříve Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje), se sídlem Zlín, třída T. Bati 180, o žalobě proti sdělení žalovaného ze dne 3. 11. 2009, čj. KRPZ-46407-8/ČJ-2009-0600NU-KOV, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 16. 3. 2010, čj. 57 A 9/2010 - 8,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci

[1] Žalobce se ve Zlíně dne 18. 8. 2009 dopustil přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu tím, že při řízení vozidla nebyl připoután bezpečnostním pásem. Při kontrole hlídkou silniční policie souhlasil s vyřízením věci v blokovém řízení.

[2] Poté, co žalobce na základě oznámení ze strany magistrátu města Zlína zjistil, že výše uvedeným přestupkem dosáhl 12 bodů v bodovém hodnocení a pozbyl tím pádem řídičského oprávnění, brojil proti uložení pokuty. Jeho podání bylo žalovaným přijato dne 13. 10. 2009

k posouzení coby podnět k zahájení přezkumného řízení. Žalobce ve svém podání tvrdil, že je držitelem lékařského potvrzení o nemožnosti připoutat se bezpečnostními pásy na sedadle motorového vozidla za zdravotních důvodů. Listinu s lékařským potvrzením, kterou nově správním orgánům předložil, neměl v okamžiku silniční kontroly u sebe. To, že se na lékařské potvrzení dříve neodvolal, odůvodnil tím, že chtěl minimalizovat dobu projednávání celé záležitosti na místě.

[3] Dne 3. 11. 2009 reagoval žalovaný na výše uvedený podnět sdělením, v němž žalobci oznámil, že při blokovém řízení bylo postupováno v souladu se zákonem. Nebyly tedy zjištěny důvody pro zahájení přezkumného řízení.

[4] Žalobce se následně domáhal přezkumu výše uvedeného sdělení z důvodu jeho nezákonnosti u krajského soudu s tím, že tímto rozhodnutím a jemu předcházejícím řízením byl zkrácen na svých právech. Krajský soud žalobu svým usnesením odmítl. Ve svém rozhodování vycházel především z analýzy institutu přezkumného řízení podle hlavy IX. správního řádu. Při ní dospěl s odvoláním na § 94 odst. 1 správního řádu k závěru, že přezkumné řízení zahajované na podnět účastníka se rozpadá do dvou fází. Je to jednak fáze vyhodnocení důvodnosti podnětu, jednak fáze samotného přezkumu rozhodnutí, jež následuje až v případě, že podnět důvodným shledán je. První fáze je přitom v případě negativního vyřízení ukončena pouhým sdělením podateli. Toto sdělení nepředstavuje rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s. Je proto vyloučeno z přezkoumání soudem ve správním soudnictví.

II.

Argumenty obsažené v kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[5] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti usnesení krajského soudu včasnou kasační stížnost. Touto stížností napadá usnesení krajského soudu v plném rozsahu. Jako důvody uvádí § 103 odst. 1 písm. a) a e) s. ř. s., tj. nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky krajským soudem a nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí řízení. Chybné posouzení právní otázky je stěžovatelem spatřováno v tom, že soud nedostatečně prozkoumal hledisko práv občana na informace. Podrobení se blokovému řízení bylo podmíněno nevědomostí o stavu bodového konta. V případě, že by si stěžovatel byl býval vědom skutečnosti, že akceptováním rozhodnutí v blokovém řízení dosáhne počtu dvanácti bodů a pozbude tím pádem řídičského oprávnění, zvolil by v dané situaci jiný postup. Okolnost, že je přestupce ze strany úřadu držen v nevědomosti, přitom nemůže být podle jeho názoru přičítána občanovi k tíži. Stěžovatel dále uvádí, že podle § 65 odst. 3 s. ř. s. má nárok domáhat se žalobou snížení nebo upuštění od trestu uloženého orgánem za správní delikt.

[6] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti bez bližší konkretizace odkazuje na judikaturu NSS vyslovující neexistenci práva na přezkumné řízení v případě přestupků řešených v blokovém řízení. Dále uvádí, že nerozumí ani podstatě, ani souvislosti konkrétních důvodů uváděných stěžovatelem s touto věcí. Poznává pouze, že uložení sankce za přestupek je odděleno od záznamu bodů, jenž závisí pouze na rozhodnutí o vině za jednání uvedené v příloze k silničnímu zákonu. Tvzení stěžovatele, že je úřady držen v nevědomosti, pak označuje žalovaný za zmatečné, neboť body lze zaznamenat pouze na základě pravomocného rozhodnutí o vině za přestupek, jehož si za normálních okolností musí být občan vědom. Nadto lze stav konta snadno z několika zdrojů ověřit, a to i dálkově.

III.

Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[7] Na úvod je nutno uvést, že kasační stížnost proti usnesení krajského soudu, jímž byla žaloba odmítnuta, lze podat výlučně z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. V takové kasační stížnosti je stěžovatel povinen především vylíčit důvody, pro něž se domnívá, že rozhodnutí soudu o odmítnutí žaloby je nezákonné (viz rozsudek NSS ze dne 31. 5. 2004, čj. 3 Azs 43/2003 - 48, všechna zde citovaná rozhodnutí NSS jsou dostupná též na www.nssoud.cz). Nezákonnost rozhodnutí může spočívat též v chybném posouzení právní otázky, zda je důvod pro odmítnutí žaloby dán (viz rozsudek NSS ze dne 6. 12. 2005, čj. 6 As 4/2004 - 53). Stěžovatel v kasační stížnosti napadá rovněž samotné odmítnutí žaloby.

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] Krajský soud dospěl k závěru, že z § 94 odst. 1 správního řádu vyplývá, že sdělení policie o tom, že nebyly shledány důvody pro přezkum rozhodnutí, nemá charakter správního rozhodnutí. Přitom pouze proti rozhodnutím podle dikce ust. § 65 odst. 1 s. ř. s., tedy proti *úkonu správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti*, poskytuje soudní řád správní právo domáhat se jeho zrušení cestou žaloby. Jelikož na zahájení přezkumného řízení nemá účastník ze zákona subjektivní právo, nemůže oznámením o tom, že řízení na podnět zahájeno nebude, toto právo založit, změnit, zrušit ani závazně určit. Tento závěr krajského soudu plně odpovídá ustálené judikatuře Nejvyššího správního soudu, podle níž z konstrukce § 94 správního řádu o přezkumném řízení je zřejmé, že se nejedná o řádný opravný prostředek, ale o zvláštní prostředek dozorcího práva, který byl svěřen do rukou správních orgánů a na který není právní nárok. V případě, že příslušný správní orgán dojde k závěru, že chybí důvod pro přezkoumání napadeného správního rozhodnutí, a podnět k zahájení přezkumného řízení učinil jiný subjekt než správní orgán, vyrozumí podatele o tom, že neshledal důvod k zahájení přezkumného řízení. O tomto zjištění však správní orgán nevydává rozhodnutí, pouze sdělí tuto skutečnost s uvedením důvodu do 30 dnů podateli. Oznámení o nezahájení přezkumného řízení podle ustanovení § 94 správního řádu je tedy pouhým sdělením, nikoliv rozhodnutím. V tomto případě totiž není důvodu zasahovat do právní sféry účastníků správního řízení, protože jejich práva a povinnosti, změněné nebo vzniklé původním rozhodnutím, nejsou tímto sdělením dotčeny (srov. např. rozsudek ze dne 14. 2. 2008, čj. 7 As 55/2007 - 71, publ. pod č. 1831/2009 Sb. NSS).

[10] Z uvedených důvodů mohl krajský soud postupovat pouze tak, že návrh odmítl pro nepřípustnost [§ 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Žaloba se totiž domáhala přezkoumání rozhodnutí, které je z přezkoumávání vyloučeno [§ 68 písm. e) s. ř. s.] jako úkon, který není rozhodnutím [§ 70 písm. a) s. ř. s.].

[11] K dalším námitkám, které se vztahují k věcným otázkám rozhodnutí o přestupku (stížnost na nedostatečné respektování práva občana na informace ve vztahu k počtu bodů aktuálně řidičem dosažených, žádost o moderaci) se již nemohl Nejvyšší správní soud vyjádřit. Tyto námitky již neměly charakter námitek podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., neboť nebyly způsobilé mít vliv na posouzení zákonnosti rozhodnutí krajského soudu o odmítnutí žaloby.

[12] Nad rámec nezbytně nutného Nejvyšší správní soud podotýká, že podání stěžovatele ze dne 15. 9. 2009 je nutno hodnotit nejen jako podnět k zahájení přezkumného řízení, ale též jako námitky proti provedení záznamu bodů ve smyslu oznámení ze dne 3. 9. 2009.

Tento opravný prostředek napadeným rozhodnutím žalovaného vypořádán nebyl, tato otázka nicméně není a nemůže být předmětem přezkumu v rámci této správní žaloby.

IV.

Závěr a náklady řízení

[13] S ohledem na výše uvedené a skutečnost, že v řízení o kasační stížnosti nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou.

[14] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá na jejich náhradu právo, žalovaný náhradu nákladů řízení nepožadoval a ani soud z obsahu spisu žádné jeho náklady přesahující jeho obvyklou činnost neshledal. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. srpna 2010

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu